

Proloog

Kletsnat van het zweet word ik wakker. Ik neem een douche, trek een schoon shirt aan, maar het lukt me niet meer te slapen. De oude droom blijft door mijn hoofd spoken, altijd dezelfde.

Ik voel zijn sterke armen, ze tillen me op, dragen me zo makkelijk, alsof ik een pakketje ben. Hij zegt dat ik niet zo moet tegenspartelen, dat alles goed komt, net als in het sprookje dat hij me gaat voorlezen als ik me netjes gedraag. Ik hou niet van sprookjes. Des te beter, het leven is geen sprookje, meisje, fluistert hij in mijn oor. En het loopt ook nooit goed af. Ik geloof hem niet. Natuurlijk loopt het wel goed af. Wacht maar tot papa ons vindt.

Zittend op de rand van het bed luister ik een tijdje naar de geluiden op de gang, echo's van patiënten voor wie de nacht ook het moeilijkst te verteren is.

Halfvier. Het blijft nu vast stil.

Voorzichtig open ik de deur op een kier, luister met gespitste oren, hoor niks, niemand op de gang. De deur iets verder open, de gang afspeuren, shit, een silhouet.

Ze zijn laat met hun nachtelijke ronde.

Zachtjes doe ik de deur weer dicht, leun ertegenaan en wacht. Iedereen zou nu moeten slapen, niet alleen de patiënten, ook de verzorgers. Op mijn afdeling blijven er twee over-

nachten, en al horen ze niet te slapen, soms gebeurt dat toch, en daar mogen ze blij om zijn. Wakker liggen is heel vervelend als het overal stil is en niemand je nodig heeft.

Dus ik wacht. Ga weer zitten op mijn bed, mijn benen over de rand bungelend, tussen hoop en wanhoop. Met flarden van toen.

Ik zie hem voor me, hij steekt een sigaret op, wil weten waarom ik het alleen maar over mijn vader heb. Je hebt toch ook een moeder, en ik rol met mijn ogen, ja, hallo, weet ik ook wel. Maar het is nu echt tijd voor mijn balletles, ik moet goed mijn best doen, dat vindt mijn vader het allerallerbelangrijkst. Er is pizza, ik ben gek op pizza en deze is echt superlekker, vers en met veel kaas en tomaat, zo eet ik 'm het liefst.

Nu zal het toch wel rustig blijven?

Langzaam herhaal ik mijn nachtelijke gewoonte: zachtjes de deur op een kier, luisteren, dan voorzichtig verder open, geruisloos, op mijn sokken, de gang op. Sluipend langs kamer zeven, zes en vijf, een hoek om, en daar is het kantoortje van de arts. Heel stil, als een geest die er eigenlijk niet is. Niemand die me mist, niemand die me ziet.

Ik ben niet gek, lijd niet aan een depressie, stoornis of wat voor mankement ook. Het hele handboek voor de classificatie van psychische stoornissen DSM-5-TR schuifelt hier rond, maar ik pas in geen enkel vakje. Nou ja, ik durf nooit in kleine en afgesloten ruimtes, en ik slaap niet zo best, of heb last van nachtmerries, maar dat is peanuts.

Er zijn geen medicijnen voor het gemis van een vader en moeder.

Enorm diep slapen is de enige remedie tegen de nare dro-

men, die dan geen kans krijgen of die ik me niet herinner als ik wakker word. En diep slapen is precies wat ik 's nachts graag wil. Eerlijk gezegd liever ook overdag, zeker op dagen van verplichte groepstherapie, maar ja...

Ik was er eigenlijk vanaf, maar nu voelt het even als overmacht.

Onder mijn kussen bewaar ik het enige waar ik overdag graag aan denk. Waar ik over dagdroom. Het weerzien met mijn vader. De brief kwam een paar weken geleden, een envelop met mijn naam erop. Ik wist meteen dat hij belangrijk was en mijn hart ging sneller kloppen, ik denk omdat ik vaag vermoedde wie de afzender was. Al kan ik me dat ook inbeelden, omdat ik het zo ontzettend graag wilde.

Ik durfde 'm nauwelijks te openen, maar al gauw beseftte ik dat ik alleen achter de inhoud kon komen door de brief te lezen, dus haastte ik me naar de keuken voor een mes en sneed de envelop met een flinke, scherpe haal open.

Er zat één vel papier in, twee keer gevouwen.

Voorzichtig, alsof het dun glas was, opende ik het vel, en mijn ogen flitsten over de brij van woorden, blauwe inkt, schuine letters. Lieve Amelie. En onderaan: Je vader. Toen ging mijn hart pas echt tekeer. Ik las amper wat hij verder schreef, was alleen op zoek naar 'Ik kom nu snel terug' of zoiets.

Dit kwam het meest in de buurt: 'Maak je geen zorgen over de toekomst. Ik heb je tekortgedaan, in alle opzichten, maar ik zal voor je zorgen, ik zal het goedmaken.' En ook: 'Ik hoorde veel te laat dat je moeder was overleden, dat spijt me ontzettend, als ik het had geweten, was ik niet weggegaan.'

Dus hij schrijft het niet, niet echt, niet letterlijk, maar bij nader inzien snap ik wel dat hij niet met zoveel woorden kan

zeggen dat hij naar me onderweg is. Omdat de kans bestaat, zal hij hebben gedacht, dat de brief wordt onderschept, wordt gelezen door de verkeerde mensen, en dat ze dan dingen over hem willen weten. Van toen.

Het mooiste wat hij schrijft is dat hij van me houdt, maar ook dat hij me 'mijn goede dochter' noemt, en dat hij zeker weet dat ik mezelf zal redden. Je moet het goed doen, Amelie. Goed doen. Niet leuk, of aardig. De middelmaat is voor anderen, niet voor ons. Wij willen alleen het beste. Nou, zeker weten! En dat zal ik hem laten zien ook, als hij komt. Daarom wil ik 's nachts geen dromen, dan voel ik me overdag niet lekker. Ik moet goed slapen. Het moet.

Gisteren ben ik naar 't Medler gefietst, zoals wel vaker. Drink ik een kop verse muntthee bij Beate. Binnenkort mag ik er weer gaan wonen. Een kast van een huis voor mezelf. Hoe ziet mijn vader dat dan voor zich? Is hij van plan terug te komen om er ook weer te gaan wonen? Dat we min of meer een gezin gaan vormen, al ontbreekt daarvan een derde deel?

Dit soort dingen wil ik dolgraag weten, ik denk erover na, ook al doen ze me aan vroeger denken, aan die vreselijke dagen, waarna alles anders is geworden.

De dagen waarvan ik droom.

De brief laat ik hier aan niemand lezen. Ze zullen hem ontleden, de psyche van mijn vader binnenstebuiten keren, terwijl ik zijn woorden alleen maar wil koesteren, zijn belofte voor me te zullen zorgen dicht bij me wil hebben. Koesteren onder mijn kussen.

Het kantoortje is niet op slot. Muisstil open ik de deur en ga naar binnen, doe de deur achter me dicht en zit even op mijn hurken omdat ik iets denk te horen op de gang.

Dit is zo'n nacht die nooit helemaal stil wordt. Die zijn er ook. Zoals met volle maan, als sommigen onrustig zijn. Maar vannacht is het geen volle maan.

Zodra ik niks meer hoor, kom ik overeind. Het kastje achter het bureau van de arts zit zoals altijd op slot, en de sleutel ligt in de bovenste la. Het is geen echte lade, lijkt onderdeel van het blad, waar alleen dunne dingen in passen, zoals pennen. En sleutels. Glimmend metaal, mijn toegang tot nachtrust.

Nu moet ik een beetje opschieten, maar vooral nog steeds zachtjes doen, zorgen dat ik niet wordt gezien. En zo eenvoudig is dat niet.

Laatst was ik stiekem bij een workshop van Eva Romeijn, een kunstschilder. Toen de lijst op het prikbord hing, was ik gewoon thuis, dus ik wist nergens van en had me niet opgegeven. Balen, want ik wil ook kunstenaar worden, en net zoals zij landschappen kunnen schilderen, zo levensecht dat je er in zou willen lopen. Ik wil graag les van haar. Kennelijk had ik me niet goed genoeg verstoep, want diezelfde avond werd ik op het matje geroepen. Niet dat er een straf volgde, maar regels waren regels, blabla, een lange speech. Ik vond het niet erg, de woorden gingen langs me heen.

Ik draai de sleutel om in het slot en kan dan het schuifdeurtje openen. Raar is dat, het blijft spannend of het lukt, terwijl sleutel en kastje hetzelfde zijn.

Eén strip? Twee. Toch maar drie. Voor de zekerheid. Ik stop ze in de zak van mijn joggingbroek. Streep ze af op de voorraadlijst. Elk pilletje wordt bijgehouden, naar wie of wat wordt minder gekeken, als het lijstje maar klopt. Voorzichtig het kastje weer dicht, sleutel terugleggen. Kantoortje uit, de deur achter me sluiten. Op mijn tenen de gang door.

Als ik vliegensvlug in mijn kamer wil verdwijnen, klinkt het geluid van voetstappen, heel licht, ongehaast. Heeft iemand me gehoord? Gezien?

Met het hart in mijn keel leun ik tegen de deur, die ik snel op slot heb gedraaid. Bij veel andere kamers kan dat alleen aan de buitenkant. Voor de onbetrouwbare patiënten. Degenen die 's nachts ronddwalen. Slaapwandelen. Paranoia zijn.

Daar hoor ik niet bij. Ik ben het meisje van vier miljoen, dat soms weer even overeind moet worden geholpen.

*Eerlijk gezegd wilde ik graag
dat u me zou vinden*

Na een drukke dag in de galerie ligt Eva met een kop koffie op de bank naar een film te kijken. Dan veert ze op. Wat was dat? Hoorde ze nou iets, boven? Ze moet zijn weggedommeld, want de film blijkt te zijn afgelopen. Haar hond staart naar het plafond, de kop schuin, de oren gespitst en Eva doet min of meer hetzelfde. 'Jij hoorde het ook, Does, wat zou het zijn? Een kat uit de buurt?'

Hij blaft even, en gaat dan weer liggen. Misschien reageerde hij wel op haar, denkt Eva. Welke film was ze ook alweer aan het kijken? O, ja. Een oudje van Hitchcock, *Rear Window*, met James Stewart. Dat ze daarbij in slaap is gevallen zegt meer over haar dan over de film.

Ze kijkt al tijden oude films, met Annemarie in gedachten, met wie ze vaak gedenkwaardige avonden had, *Gone with the Wind*, *High Noon*, met wijn en kaas en mijmerend over de zin en onzin van het leven. Wegdromend bij die films denkt ze aan haar vriendin, laat het verdriet toe, en dwingt zichzelf daarna weer te leven in het moment en vooruit te kijken.

Heel even denkt ze dat het Annemarie is die van zich laat horen, daarboven, maar ze schudt de gedachte meteen van zich af. 'Larie, Romeijn,' mompelt ze, hoe graag ze ook zou willen

dat het waar was, haar zielsverwant gereïncarneerd, als een soort van geest, in welke vorm dan ook.

De inmiddels koud geworden koffie waarmee ze wakker had willen blijven, gaat ze vervangen door een glas wijn. Welverdiend, na de verkoop van een schilderij, vanmiddag. Een vergezicht van Gorter, een strakke compositie in sobere kleurstelling, en een zeer enthousiaste koper.

Terwijl ze een fles merlot opent, ruikt aan de kurk, meent ze boven gestommel te horen. Ze kijkt naar Does in zijn mand, maar die lijkt het niet te merken of stoort zich er niet aan. Zoals hij soms als een dolle achter een konijn aan kan rennen, om een volgende compleet te negeren.

Het is iets over halftwaalf en ze besluit alvorens een eerste slokje te nemen toch even de trap op te lopen. Heeft ze vanmiddag haar huis wel afgesloten toen ze naar de galerie ging? Wat als er boven een inbreker aan het rondstruinen is? En wat als die haar zo meteen te grazen wil nemen?

Ach, kom, het is vast de kat van de buren. Er valt daar immers niks te halen, alleen spullen die voor haar waarde hebben. Zoals haar vaders bouwtekeningen, en de fotoalbums die haar moeder met zoveel zorg maakte. Foto's van Eva, van baby tot uitvliegende student, van vakanties aan zee, en van de vele stedentrips. Haar vader kon dan urenlang rond oude gebouwen zwerven, fotografeerde ze, zocht informatie op over de architect en over renovaties. En probeerde er Eva voor te interesseren, in de hoop dat ze zijn bedrijf later zou overnemen. Toen bleek dat zij veel liever buiten was om te schetsen, en haar ziel en zaligheid kwijt kon in het schilderen, heeft hij zich er alsnog bij neergelegd, blij dat ze haar eigen keuzes maakte en haar weg vond.

Er is geen kat.

Zodra Eva boven het licht aanklikt, kijkt ze in een paar helderblauwe ogen, omlijst door lang, rood haar. Het gezicht komt haar bekend voor, al weet ze niet waarvan. Wat doe jij hier, hoe ben je binnengekomen, waar ben je bang voor, wat zit er in die rugzak? Zoveel vragen, maar de frêle indringster kijkt zo bedremmeld dat Eva zich inhoudt. Kan van huis zijn weggelopen. Je ergens bij een vreemde verstoppen, zal iets te maken hebben met angst of wanhoop. Een ruzie thuis, mishandeling, er flitst van alles door Eva heen.

‘Dag, ik ben Amelie,’ zegt ze. ‘En u bent Eva Romeijn, en u schildert landschappen. Mag ik alstublieft even naar de wc?’

Eva aarzelt. Wat moet ze met dit meisje, deze jonge vrouw in haar huis? Zit ze in zo’n lastige situatie dat ze geen andere uitweg ziet?

‘Ik moet echt heel nodig,’ zegt Amelie en ze veegt een traan weg. De smalle handen trillen. ‘Ik wilde u niet laten schrikken, het spijt me, ik moest ergens schuilen.’

Het schiet Eva te binnen, al twijfelt ze een moment of ze zich niet vergist, maar nee, ze is het. Amelie Verhaegen. Verhaegen met een chique ae. Dochter van Roelof Verhaegen, oud-eigenaar van Sanba, een miljoenenbedrijf in huishoudelijke artikelen. Ooit een begrip in het land, met radio- en tv-spotjes, en producten die wereldwijd werden verkocht. Bewaarbakjes, afwasborstels, duizenddingendoekjes. Een succesvol bedrijf, tot het misging, iets met productie in China, waardoor de kwaliteit van de producten ter discussie kwam te staan, zo iets meent Eva zich te herinneren. En een ontvoering en uiteindelijk het faillissement.

Arme ziel, denkt ze. ‘Nou, vooruit,’ zegt ze dan, ‘als je zo nodig moet?’

Op haar hoede laat ze Amelie voor zich uit de trap af gaan: haar gedachten dwalen af van wegloper en mishandeling naar jeugd-delinquenten, kinderen die op scholen tekeergaan met zware vuurwapens. Niet dat ze zich zoiets kan voorstellen in een dorp als Vorden. Maar toch. De wereld wordt steeds gekker, dus waarom Vorden niet.

Amelie zet haar rugzak op de grond en als Eva vraagt wat erin zit, zegt ze: 'Een paar kleren, mijn tandenborstel, telefoon en zo.'

Ze verdwijnt het toilet in en Eva draait in de gang, kijkt in de spiegel, haalt een hand door haar haar. De kapster heeft de grijzer wordende coupe onlangs geverfd, Eva is weer de brunette die ze altijd was, en ze moest er even aan wennen, maar beschouwt het nu als een verjongingskuur. Alhoewel, met die zorgelijke blik in haar ogen en een diepe frons tussen haar wenkbrauwen lijkt ze nu toch behoorlijk oud. Daar kan geen verfbeurt tegenop.

In de woonkamer steekt ze een lamp aan voor meer licht dan alleen een paar kaarsen. Snuffelend begroet Does de vreemde in de deuropening, begint dan te kwispelen en duwt zijn neus in haar hand. Amelie aait hem zonder enige terughoudendheid. Alsof daar ter plekke een vriendschap wordt getekend, constateert Eva met enige verbazing. Does is niet zo'n allemansvriend, wie zei ook alweer dat honden op hun baasjes lijken? Ook hij kijkt de kat uit de boom, wil weten of het goed volk is voordat hij zijn vertrouwen schenkt. Het stelt haar gerust dat de hond geen gevaar ruikt en de smalle hand likt.

'Does, zo is het goed,' zegt Eva en de hond gaat zitten. Geba-

rend naar de eettafel vraagt ze Amelie of een boterham met kaas erin zal gaan.

‘Dat lijkt me lekker, ja.’

Eva pakt kaas uit de koelkast, houdt het meisje vanuit haar ooghoeken in de gaten, met Hitchcock in gedachten. Annemarie zou precies hetzelfde gedaan hebben, weet ze: iets te eten, te drinken geven. Zorgen voor. Een mens in nood helpen. ‘Ik vroeg me net af,’ zegt ze, ‘hoe je binnen bent gekomen.’

‘Eh, gewoon, via de achterdeur.’

‘Die was toch...’ Ze moet echt beter opletten. Als er iets gebeurt, is het haar eigen schuld.

‘Eh, niet op slot,’ maakt Amelie Eva’s zin af.

Eva zet de boterham voor Amelie neer, die met een handige manoeuvre en een elastiek haar haar in een staart draait en dan een hap neemt. Ze oogt kwetsbaar, nu nog meer, met die kinderlijke paardenstaart, maar hoe oud zou ze intussen zijn, dit meisje, deze jonge vrouw? Zestien? Zeventien?

‘Ik wilde wachten tot u thuiskwam,’ gaat Amelie verder, ‘ik zat buiten te tekenen en toen het nogal lang duurde, probeerde ik de deur. Er hangen camera’s, en als u de beelden ziet, dacht ik, dan vindt u me binnen wel. Maar u hebt er dus niet op gelet? En u vergat de deur op slot te doen?’

‘Ik ben daar niet zo’n held in,’ zegt Eva terwijl ze een glas melk neerzet. ‘En er is vorig jaar nog wel ingebroken, kun je nagaan, daarom zijn toen die camera’s opgehangen. Maar goed, je wilde schuilen, prima, drink rustig je melk op, en dan breng ik je naar huis. Het is al laat, en jij moet slapen.’ Ze wijst naar Amelies mond. ‘Je hebt een melksnor,’ zegt ze, vertederd door het kinderlijke gezicht.

Uit haar broekzak pakt Amelie een papieren zakdoekje

versierd met roze hartjes en veegt haar mond af. ‘U leek me iemand die ik kan vertrouwen, en het leek me hier veilig, daarom durfde ik naar binnen te gaan. Eerlijk gezegd wilde ik graag dat u me zou vinden, al klinkt dat misschien een beetje raar.’

Ultramarijn met veel wit, denkt Eva, als ze die helderblauwe ogen zou schilderen. Ze lijken zo onschuldig dat ze zich wel sterk moet vergissen, wil daar kwaad achter schuilgaan. ‘Maakte je daarom geluid, boven?’

‘Sorry, ja, het spijt me echt dat ik u heb laten schrikken. Mag ik alstublieft vannacht hier blijven?’

Eva kijkt op haar telefoon. Het is ver na middernacht. ‘Is er dan niemand die je mist?’

‘Nee, niemand.’

‘Kan ik dan toch iemand bellen?’ dringt ze aan, maar Amelie schudt haar hoofd. ‘Ik kan ook teruggaan naar boven, doet u alsof u niks heeft gehoord en ben ik morgen heel vroeg weer verdwenen.’ Ze onderdrukt een grote gaap en Eva besluit te vertrouwen op haar gevoel. ‘Ik maak het bed in de logeerkamer voor je op,’ zegt ze. ‘Heb je een slaapshirt bij je?’

Amelie knikt timide. ‘Dank u wel. Mag de deur openblijven?’

Als Eva een uur later voorzichtig om een hoekje kijkt, richt Does zijn kop op. Hij ligt tegen Amelie aan, haar arm om het hondenlijf heen geslagen.

Eva loopt op haar tenen weg en installeert zich op de bank. Van slapen zal toch niet veel komen, en mocht Amelie wakker worden, zal ze het meteen horen.